

Trenc d'Alba

La revista de Sants, Hostafrancs i La Bordeta

núm. 10

juliol '83

75 ptes.

- * LA PLAÇA DE L'ESTACIÓ
- * IV L·LIGÀ POPULAR DE FUTBOL SALA
- * LA OTRA INMIGRACION

Sobre la Plaça de l'estació...

Amb la presència d'un centenar llarg de persones i amb força animació musical, les autoritats de la ciutat inauguraven el dia 7 de juny la plaça de l'Estació de Sants. Entre el públic, cares de curiositat i una mena de resignació realista. Nosaltres sabem que la gent del barri no està gens encisada pel disseny i l'estructura de la plaça. Però això no vol dir que s'estigui en contra. S'han vist tantes obres a la ciutat que comencen i que després no acaben, o acaben malament, que veure la plaça dels PP.CC. acabada i ben acabada ens dona prou satisfacció. Ara el que cal és que les obres previstes a l'altre costat de l'estació (a la plaça de l'Assemblea de Catalunya) —obres molt semblants a les inaugurades— tinguin una durada el més curta possible. I és que els veïns de Sants tenen ganes de veure els projectes acabats.

La teoria dels arquitectes

Helio Piñón i Albert Vilaplana, els arquitectes de la plaça, manifestaren que «un subsòl ple de túnels que no permet massa pes i un entorn prou fastigós i sense coherència» havien estat els principals motius que els havien motivat a fer el que han fet. Però la veritat és que la plaça de l'estació («la plaça dels arbres de ferro», com diuen alguns veïns) no ha satisfet excessivament. És clar que si els amants del verd no mostren la seva eufòria, no podem dir el mateix dels avantguardistes. Després de l'obra de Tàpies al Passeig Picasso, després de l'obra de Miró al Parc de l'Escorxador i ara amb la inauguració de la plaça de l'estació de Sants, els avantguardistes comproven amb satisfacció com els seus anhels en el camp arquitectònic comencen a ser realitats palpables.

Nosaltres, de moment, ens quedem amb les paraules un xic ambigües però plenes d'intenció del batlle senyor Maragall, quan declarà el dia de la inauguració que «el disseny de la plaça no era un projecte acabat i que restava obert en el futur a les inquietuds dels veïns».

Un centre de ponent

Un dels punts que més va significar el senyor Maragall és el que fa referència al nou centre de ponent que tindrà la ciutat. El nostre barri pot ser d'aquí uns anys un centre d'autèntica atracció pel turisme que ens visiti. Amb la inauguració d'aquesta plaça i amb els parcs en perspectiva de l'Escorxador, l'Espanya Industrial i possiblement el que ocuparia el lloc actual de la presó Modelo, Barcelona assolirà un dels centres de parcs públics més importants. Això, no obstant, no és obstacle perquè molts ciutadans no hagin manifestat el seu disgust en veure com han evolucionat les obres de la plaça. La queixa principal: massa gris i poc verd.

Editorial

Enrera resten dubtes i incerteses. Ja se sap qui és el nou regidor del districte: un home de llarga trajectòria dins la vida associativa del barri. Membre fundador de l'editorial Nova Terra, de l'Escola Proa, ha format part de la Junta Directiva del Centre Social de Sants i ha estat en els darrers tres anys qui ha remenat moltes de les cireres que calia remenar a Creu Coberta. En aquest número 10 de la revista parlem amb en Josep Espinàs. Les seves declaracions seran esperançadores per la gent que s'ha mostrat crítica amb l'Ajuntament, sobretot en el decurs dels darrers 10 mesos. En Josep Espinàs s'ha caracteritzat sempre per dir les coses pel seu nom. Ens comentava que vol mantenir reunions periòdiques amb les entitats, reunions periòdiques i puntuals. I és que aquesta és l'única sortida per a acabar amb les tensions i malentesos que hem viscut fa ben poc entre l'Ajuntament i les entitats. Ara només ens cal esperar que la seva línia de treball no variï pel fet de tenir un càrrec important. De moment, i aquesta és la valoració més positiva i àmpliament compartida, ens sabem amb un regidor del districte que coneix pam a pam el barri i que, a diferència dels darrers regidors, la seva única dedicació serà treballar per Sants, Hostafrancs i La Bordeta.

Director:

Alfred Picó.

Consell de Redacció:

 Manel Gómez
 Eduard Castaño
 Aleix Ferrater

Han col·laborat en la redacció d'aquest número:

 M. Angels López
 Júlia Badal
 David Stardust
 Sergi Doria
 Josep Martínez
 Rosa M. Picó
 Paco Pinazo
 Guzmán Álvarez
 Manuel Campo
 Susana Vinuesa
 Enrique Molina
 Anton Fortuny

Fotografia:

 Teresa Tarabal
 Mercè Rovira

Dibuix:

Mario Sánchez

Redacció:

 Riego, 28
 Tel. 325 12 65
 Barcelona -14

Impres a:

IBARS c/ Sepúlveda, 171

Dipòsit legal:

B. 9486-82

TRENC D'ALBA no es fa necessàriament solidari de les opinions expressades pels seus col·laboradors.

Butlletí de Subscripció

FULL DE SUBSCRIPCIÓ O
D'APORTACIÓ ECONÒMICA

Nom _____

Carrer _____

Població _____ D.P. _____

Telèfon _____ Activitat _____

Vull rebre la revista TRENC D'ALBA a través de la modalitat següent:

 Subscripció normal (10 núms.) 750ptes ☐

 Subscripció de suport (id.) 1.500ptes ☐

 Aportació Voluntaria (id.) _____ ptes ☐

Signatura,

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Els agrairé que amb càrrec al meu compte/llibreta, atenguin els rebuts que els presentarà la revista "TRENC D'ALBA" (Alfred Picó o Manel Gómez).

Titular compte _____

Banc/Caixa _____

Agència _____

Nº compte/llibreta _____

Població _____ Data _____

Signatura,

ENVIEU-LO A "TRENC D'ALBA" c/ Riego, 28 BARCELONA-14.

Seguramente hay muchas personas que este nombre no les dice nada, pero los que viven de antiguo en Sants y los que de una manera u otra se han vinculado a las asociaciones de vecinos y centro social, saben que este terreno se han reivindicado siempre para zona verde.

Esta antigua fábrica está situada entre las calles, Galileo, Milagro, Juan Güell y Arola y la prolongación de Juan Güell. Es un sitio ideal para un pequeño parque urbano, por estar situado dentro de una zona densamente poblada, logrando una mayor habitabilidad de las calles del entorno.

Después de varios cambios, este terreno pasó a ser propiedad de Jorba Preciados, que presentó un proyecto para edificar un centro comercial, en este proyecto había muchas contradicciones y abusos urbanísticos, como los que hemos tenido que soportar durante estos años pasados, mayor volumen de

edificación del permitido, absorber las calles adyacentes para su uso como carga i descarga y parking. Este proyecto fué impugnado con éxito por la asociación de vecinos de Sol Baix. Ahora Jorba Preciados después de ser Rumasa ha pasado a ser propiedad del Estado, por lo

«Es un sitio ideal para un pequeño parque urbano...»

tanto es el momento preciso de lograr que en lugar de un centro comercial, sea un lugar de solaz y esparcimiento del barrio.

Las asociaciones de vecinos vamos a pedir al Gobierno que nos ceda estos terrenos para formar un pequeño pulmón que contrarreste en parte la gran contaminación que padecemos continuamente.

Hasta aquí hemos explicado un proyecto que es ideal para todos, pero debemos tener en cuenta, que

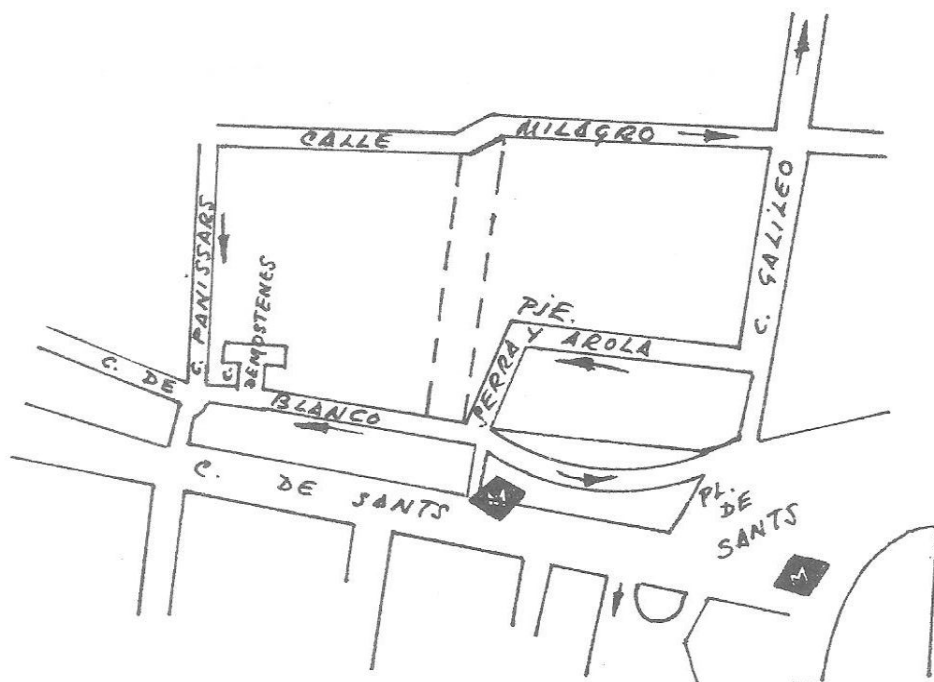
a pesar de la buena fé de las asociaciones y centro social, si no contamos con el respaldo de los vecinos, no tenemos fuerza suficiente para lograrlo. Por lo tanto esperamos vuestra colaboración y disposición a emprender una campaña reivindicativa para conseguir esos terrenos, que si nos descuidamos podemos perderlos y en lugar de un bosque de pinos será un bosque de casas.

«Las AA.VV. pediremos al gobierno estos terrenos para formar un pequeño pulmón que contrarreste la gran contaminación»

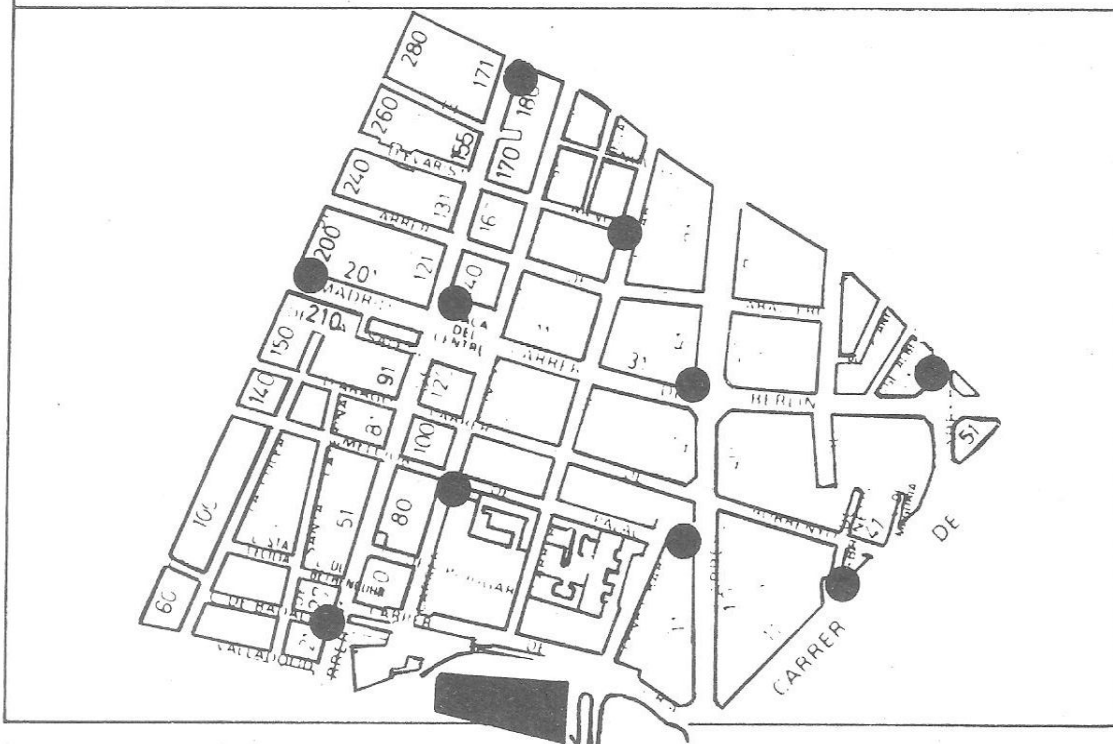
Haca falta que tomemos conciencia y nos demos cuenta que la responsabilidad es de todos y tenemos la obligación ciudadana de luchar para lograr esta nueva zona verde. **ESPERAMOS VUESTRA COLABORACIÓN.**

Manuel Campo

(Asociación de Vecinos de Hostafrancs)

● Emplacaments dels contenidors

Període en el qual estaran instal·lats

4 AL 10 JULIOL 31 OCTUBREAL 6 NOVIEMBRE 2 AL 8 GENER

Contenidors de mobles a Sants

Un xic més tard que a d'altres barris de Barcelona, però per fi ja disposem dels contenidors carbasses de recollida de mobles i trastos vells. L'Ajuntament els col·locarà periòdicament durant una setmana a uns llocs determinats, després d'haver dividit el barri en diverses zones; o sigui, a cada zona hi seran durant una setmana, i no hi tornaran a ser fins al cap de tres o quatre mesos. Per exemple, a una zona hi seran del 13 al 19 de juny; hi tornaran a ser del 10 al 16 d'octubre, i altre cop del 12 al 18 de desembre. També l'Ajuntament fa saber als veïns que

respectin els senyals i indicacions al carrer amb la finalitat de no obstaculitzar la col·locació dels contenidors. Aquest servei és gratuït, però per a aquells que vulguin que els vinguin a buscar a casa, o que no puguin baixar els mobles, hi ha un servei NO GRATUÏT: phoneu al 217 30 30 i us donaran la informació que necessiteu. El fet que triguin tant a tornar a posar contenidors a la mateixa zona és que aquests s'han de compartir amb el districte II. Aquest servei funcionarà en règim de proves fins a final d'any. Segur que enguany hi haurà grans fogueres per Sant Joan.

Escola Guinbó

Felicitats! Estem de bones aquest mes i, després d'anunciar-vos la creació d'una nova entitat, ara va d'aniversari. Es tracta de l'Escola Guinbó, que ja té quinze anys. Quinze anys de tasca educativa per Sants i al seu servei; la nostra revista desitja que en celebrin quinze més, com a mínim, i que continuïn amb la seva feina, allà al Centre Social.

Comitè anti-OTAN

El nostre barri ja compta amb una nova entitat; es tracta del Comitè anti-OTAN de Sants. Totes aquelles persones que estiguin interessades en fer quelcom relacionat amb el tema o, simplement, rebre informació sobre els blocs estratègics, militarisme, imperialisme americà, etc., es poden dirigir al Centre Social de Sants, situat al carrer d'Olzinelles, tots els dimecres a les vuit del vespre. TRENC D'ALBA saluda molt cordialment aquesta nova entitat.

¡ADIVINA QUIÉN INAUGURA AQUÍ DENTRO!

Incògnita a Badal 122

Després de deixar la Carretera de la Bordeta, pugues per la dreta del carrer Badal, mirant des del mar i, abans d'arribar al pont del tren i del metro, a la cantonada del carrer d'Andalusia, et trobes amb un tros de carrer sense asfaltar, o sense vorera, perquè no se sap pas què pot ser. Allà hi ha una espècie de cosa que, en el seu temps, havia estat una fàbrica. La porta principal, tapiada, conté diversos rètols molt nous, un dels quals resa: «No estacionarse en esta zona»; hi ha quinze cotxes aparcats, una camioneta i un camió. Agafes el carrer andalusí i per unes finestres enreixades, pots observar l'interior de l'antiga fàbrica: ciment, bigues de fusta, vidres, algun moble, parets enderrocades, portes rebentades, sostre... sense sostre. Meravellós. Gires pel carrer Bonaventura Polles i la fàbrica no s'arregla pas per aquí. Tombes pel carrer de Burgos i altre cop al carrer Badal. Una volta estúpida per una illa estúpida. Al nostre barri hi ha molts llocs estúpidament aprofitats.

Teatre, adéu

La notícia negra del mes —que consti que no som racistes—. Es tracta de la desaparició momentània del Taller de Teatre Xarada de l'Ateneu Popular de Sants. Aquest grup venia funcionant des de feia temps. Una sèrie de problemes ha fet abandonar el treball que estaven assajant i que havien d'estrenar aquest mes de juny. En fi, què hi farem! Esperarem al setembre, a veure què passa.

Fent país

Una vegada hi havia un senyor molt amant de la seva terra, tant, que cada matí esmorzava mel i mató i una tassa de cafè Soley; dinava escudella, conill amb all i oli, vi del Priorat i un «carajillo» de rom Pujol; a mitja tarda es bevia una copa d'Aromes de Montserrat, i per sopar, un pa amb tomàquet i pernil salat, i un Perelada. L'home aquest va passar un dia per la carretera de Sants i veient tan gran gentada va pensar, com a bon català, «aquí hi haig de posar la meva botigueta». I, tal dit, tal fet. A la cantonada de la carretera amb el carrer Consell de Cent installà, després d'un bon i llarg estudi de mercat, el primer M c D o nald's de Sants.

Aleix Ferrater

Un any més l'Àrea d'Esports de l'Associació de Veïns de Badal, Brasil i La Bordeta (AVBBB) ha organitzat la Lliga popular de futbol-sala. El seu vocal, Pere Alcolea, ens manifesta: «Amb quaranta equips, onze alevins, catorze infantils i catorze juvenils, i sis-cents jugadors, només demanem dues coses: promocionar el futbol al nostre barri, i jugar-hi amb condicions mínimes». La manca d'espais esportius a Sants, és evident.

IV Lliga popular de futbol-sala: Volem camps decents!

Si un dissabte al matí us passegeu per l'Espanya Industrial i veieu una colla de nois jugant a futbol al camp que allí hi ha, penseu que esteu veient el Campionat Nacional de Lliga de Sants. Efectivament, encara que soni un xic fort, aquells futbolistes estan jugant un campionat on tots els equips són del nostre barri i, més encara, difícilment trobareu un equip que no participi en aquesta Lliga Popular, tant de Sants, d'Hostafrancs o la Bordeta.

tació i als solars de l'Espanya Industrial, sí. Encara avui es poden veure, pintades a terra, les ratlles que delimitaven els camps de la plaça de l'Estació, pel cantó del carrer de Sant Antoni», ens manifesta el Sr. Alcolea. «Els camps del Perú, del Proa i del Metro no estan malament —afegeix seriosament—, tenen vestuaris. Els nanos s'han de canviar a l'aire lliure i, en pla hivern, imagina't!». En efecte,

els terrenys de joc no disposen de les condicions adients per a la pràctica del futbol; cada cop que un nano cau per terra corre un gran risc de fer-se mal, ja que en gran part estan plens de pedretes, rocs i altres coses per l'estil. Per sort, l'Associació compta amb una assegurança mèdica de la Generalitat; assegurança que s'ha hagut de fer servir més d'una vegada. Retornant

«Els camps són una vergonya»

Concretament es juga a la Farga, l'Espanya Industrial, el Casinet, al Sol de Baix, al col·legi Proa, al Col·legi nacional Perú i als camps del Metro. Els quatre primers camps són del Consell del Districte, on cada dijous l'AVBBB es dirigeix per demanar el permís reglamentari. Els restants són cedits per les entitats esmentades. «Bé, ara juguem aquí, però pensa que quan vàrem començar, ara fa quatre anys, els quatre equips que érem, jugàvem on podíem... a la plaça de l'Es-

a l'estat dels camps, el Sr. Alcolea ens digué: «Miri, pels vestuaris, com a mínim, ens podrien posar aquelles casetes metàl·liques dels paletes; ja en tindriem prou». Aquest problema, però, cada vegada ho és menys: els nanos, en la seva gran part, ja vénen canviats de casa seva, i els que no, no els molesta massa fer-ho al davant dels pares i seguidors, ja hi estan acostumats.

**«Aquesta Lliga crea
noves entitats»**

CLASSIFICACIONS I GOLEJADORS

Alevins:

1. Col·legi Nacional Perú38 punts
2. Unió Esportiva Toledo37 punts
3. ACD Sansur34 punts
4. CF Mediterrani33 punts
5. CF Comtes de Bell-lloc31 punts
6. CF Metropolità25 punts
7. CF Sant Lluís Gonzaga21 punts
8. CD Sant Antoni15 punts
9. C Montserrat Xavier A8 punts
10. CF Joventut Vallespir7 punts
11. C Montserrat Xavier B7 punts

Més gols: Marc Guaita (CF Mediterrani) 71
 2. Sánchez Lluvia (C. Bell-lloc) 52
 3. Jesús Chevarría (Mediterrani) 43

Infantils:

1. Col·legi Nacional Perú51 punts
2. CF Toledo-7943 punts
3. Sant Lluís Gonzaga41 punts
4. ACD Sansur38 punts
5. Joventut Vallespir30 punts
6. CFS Mediterrani29 punts
7. Acadèmia Lloret26 punts
8. UE Hostafrancs20 punts
9. Sporting Candi18 punts
10. Ràcing Triangle18 punts
11. UE Toledo17 punts
12. La Farga17 punts
13. CF Alcolea16 punts
14. Comtes Bell-lloc0 punts

Més gols: Joaquim Lavado (CN Perú) -75
 2. J. Salomé (ACD Sansur) 63
 3. R. Novau (Sant Lluís Gonzaga) 49

Juvenils:

1. Sporting Triangle45 punts
2. ACD Sansur44 punts
3. At. Erennio38 punts
4. CF Toledo-7931 punts
5. CF Olzinelles30 punts
6. Delta CF28 punts
7. Creu Coberta27 punts
8. UE Toledo26 punts
9. UE Hostafrancs26 punts
10. CF Alcolea23 punts
11. Comtes Bell-lloc20 punts
12. SN Nederland13 punts
13. CF Badal9 punts
14. CF Alcolea B6 punts

Més gols: Josep Flores (Sansur) 80
 2. C Domínguez (C. Bell-lloc) 77
 3. E Castells (Delta FC) 55

EUSEBI GIMÉNEZ MONCLUS
 S'ofereix per a encàrrecs

Telef. 223 39 10

COL·LEGI MODECLAR

Subvencionat
 per la Generalitat
 Informàtica de gestió
 amb ordinadors individuals
 DOC 18.8.82
 Alumnes amb FP acabada
 Carretera de la Bordeta, 49
 Tel: 243 08 82

Un altre dels aspectes d'aquesta Lliga Popular és el de l'organització. Tot va a càrrec de l'AVBBB. Cada equip paga una minsa quota d'inscripció; a més hi ha subvencions per part de la Generalitat i del Consell del Districte, i col·laboracions de dues entitats bancàries i una tenda d'esports. No està malament. Tots els jugadors tenen una fitxa de l'Associació i, a cada partit, hi assisteix un delegat de la mateixa Associació que pren nota, en acta, del nom de cada jugador, del seu dorsal, dels autors dels gols, de l'àrbitre, de tot, vaja. Parlant d'àrbitres, s'ha de dir que ho són els pares d'algun jugador, algun seguidor o qualsevol membre de l'AVBBB. Ells s'ho manegen tot. Al seu local, carrer Badal 124, hi estan perfectament recollits tots els ets i uts de cada partit i, uns clars cartells et posen la classificació de cada categoria en cada jornada. Per altra banda i com ja hem dit, cada dijous demanen permís al Consell del Districte per a utilitzar els camps, es fa el sorteig d'on es juga-

rà cada partit i apa, som-hi!

«Amb tot això no ens hem d'oblidar d'una cosa molt important; pensi que s'aquesta Lliga en neixen noves entitats». I té raó el senyor Alcolea, puix que es reuneixen quatre nanos, formen un equip, s'inscriuen a la Lliga i ja són una nova entitat. «I a més a més, aquests entitats tenen noms molt santsencs; la majoria d'elles duen el nom del seu carrer o plaça». I també s'ha de tenir en compte que els gairebé sis-cents jugadors arrossegueu una gran quantitat de seguidors, entre els pares, la tieta, la iaia i el gos de cada família de cada jugador, més els entrenadors, preparadors i simples seguidors, sumen el públic que assisteix a cada partit. «Una cosa molt maca és que quan juguen els grans, els petits del mateix equip també hi són presents animant-se sense parar, i a l'inrevés quan juguen els petits». El senyor Alcolea se sent satisfet i amb un to un xic llastimós canvia de cara i ens diu «el trist és que no se li doni la importància que veritablement

té. La gent del barri, la gent decisòria del barri, hi hauria de parar més atenció». Malgrat els interessos comercials que existeixen per la Lliga, aquesta continua estant al marge de molta gent.

«Pels vestuaris ens podrien posar, com a mínim, aquelles casetes metàl·liques dels paletes»

En fi, la quarta Lliga Popular de futbol-sala ja ha finalitzat. L'èxit esportiu ha estat molt considerable. L'èxit d'assistència, tres quarts del mateix. Econòmicament s'ha acomplert. «Només ens queixem d'una cosa, dels camps. Volem que siguin decents».

Aleix Ferrater

Josep Espinàs, nou regidor del Districte

— Alguns sectors del barri havien comentat que els socialistes no guanyarien de manera clara en el nostre districte després de les tensions viscudes en els darrers mesos (centres cívics, pla especial, etc.). Els resultats del dia 8 de maig, no obstant, han demostrat que aquesta opinió no tenia cap fonament. Què en pensa vostè de tot això?

— Mira, una cosa és clara, la gent ha vist resultats i això en unes eleccions municipals es valora molt. Potser els electors han pensat que ja que s'han fet coses, valia la pena donar confiança al projecte iniciat. Penso que s'ha donat confiança a 4 anys de gestió.

— I ara vostè ja és regidor del districte. Suposa un canvi, això?

— Jo ja portava 3 anys com a Director de Serveis i com que teníem uns regidors que no es podien dedicar massa al districte de fet era jo mateix qui donava solucions a moltes de les coses que se'ns plantejaven. En aquest aspecte em penso que no, que seguiré treballant igual que abans.

— Vostè ha defensat sempre la descentralització. Què en pensa del fet que hagi desaparegut l'Àrea de Descentralització?

— El que és clar és la poca descentralització que hi ha hagut. Àdhuc el mateix Consell de Districte no podia participar com volia en segons quins temes. El fet que hagi desaparegut l'Àrea de Descentralització és un gran avantatge per als districtes, perquè el regidor tindrà ara molta més autonomia per a resoldre problemes.

— Què passarà amb Cotxeres?

— Si el tema de Cotxeres està una mica adormit és una mica culpa meua i m'explico: preferia deixar el tema de Cotxeres per després de les eleccions perquè ara les coses es podran fer més objectivament. Cotxeres ha de funcionar amb una gestora ben pensada. Jo, des d'aquí, demano negociació per a tirar endavant Cotxeres.

Josep Espinàs, 54 anys, l'home que en els darrers anys ha estat un dels motors més actius del barri, és regidor del districte. Ell se sent satisfet del seu càrrec i per sobre de tot vol fer feina de carrer. Amb en Josep Espinàs parlàvem dies després de les eleccions, amb l'eufòria de saber-se regidor de districte, i amb els ànims de continuar el treball que ha vingut fent. Ara, però, amb el càrrec de regidor de districte.

— Digui'ns una cosa senyor Espinàs. Com és que és un home tan acceptat entre la gent del barri?

— Per sobre de tot pesa l'amistat de molts anys. Amb en Ribes, en Xarles, en Cartaña, amb les AA.VV. i les entitats, són més de 15 anys de tracte. Ens podem barallar dialècticament en una reunió però l'amistat continua. Ells valoren això i, a més, avui joestic onestic per raons polítiques, perquè el meu partit ha pujat i és el primer de Barcelona i del barri, però també hagués pogut pujar un PSUC i aleshores seria algú d'ells qui estaria en el meu lloc.

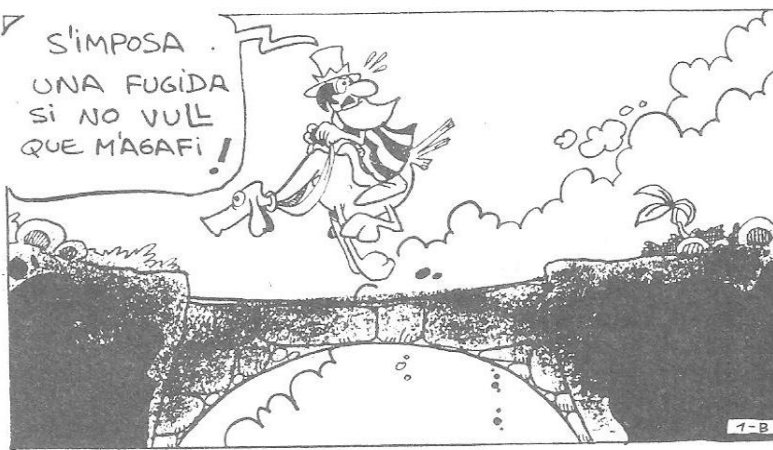
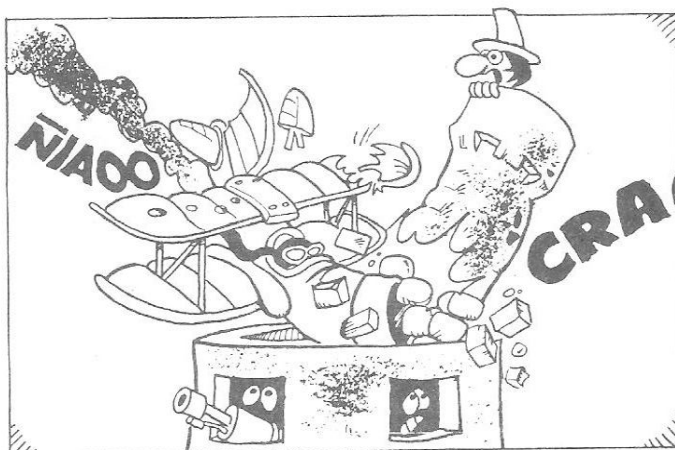
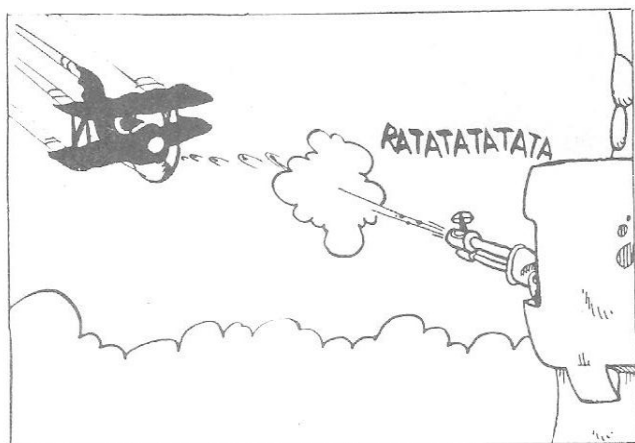
— Continuarà essent el districte de Sants, Hostafrancs i La Bordeta, un dels més animats culturalment a Barcelona?

— Les característiques del barri, del districte, són fabuloses. Cal mantenir el mateix interès, entusiasme i confiança. I això amb la col·laboració de les entitats i amb la gent anònima que organitza coses i es mou com el qui més. Jo ho tinc molt clar: el regidor del districte ha de fer feina de carrer perquè és la millor manera de conèixer les aspiracions. La millor manera.

Alfred Picó

L'aviador boig

BY BELA LUGOSI CORPOREISON ENTREPRENSES L'

Les entitats, avui

Ateneu Popular de Sants

El 8 de juny d'aquest any, el 1983, l'Ateneu Popular de Sants celebra el cinquanta aniversari de la publicació del seu manifest. Les Bodes d'Or. Ha passat molt de temps des d'aquell 8 de juny del 1933.

— Com va néixer l'Ateneu?

— El grup excursionista *Sempre Avant*, inclòs en la societat coral *La Floresta*, volia organitzar altres activitats a part de les excursions i els de *La Floresta* els van dir que no podia ser. Així va néixer la idea de fundar un ateneu enciclopèdic basat en la idea de l'*Ateneu Popular: l'Ateneu Enciclopèdic Sempre Avant*.

— L'Ateneu va haver de tancar les seves portes després de la Guerra. Quan i com va ser recuperat?

— L'any '77 un grup d'antics socis va retrobar-se. Reuniren una petita quantitat de diners pagant una quota simbòlica per tots els anys que l'Ateneu havia estat tancat i buscaren un nou local. El novembre del '77 s'aprovaren els estatuts i el 6 de juny del '78 s'inaugurà el local del carrer Riego.

— Quins grups té l'Ateneu?

— En aquests moments hi ha un grup d'esplai —*els Rodamons*—, i un grup de llaüts i bandúrries —*la Agrupación Laudística Cierzo*—. A més hi ha un grup de muntanya que disposa de tendes i un grup de fotografia amb un laboratori de revelat. Fins ara també hi havia un grup de teatre. —*Xarada*—, però han hagut de plegar.

— Com funciona l'Ateneu a nivell administratiu i com es desenvolupen les activitats?

— L'Ateneu està regit per un secretariat que representa, coordina i gestiona. Aquest Secretariat és escollit en una assemblea i té una duració de dos anys. En presentar-se a l'elecció com a candidat, és també obligatori presentar un programa d'actuació i un reglament d'ordre interior.

Per a portar a terme una activitat només cal que dues persones —com a mínim— l'organitzin o es facin responsables d'ella i informin el secretariat sobre dia, hora i lloc per tal de coordinar-ho amb d'altres activitats.

— Quants socis té l'Ateneu?

— Ara, aproximadament, en tenim uns tres-cents. Socis menors de divuit anys n'hi ha una cinquantena, però la mitja deu estar pels volts dels 35 anys.

— Quin ha estat el moment de més animació de l'Ateneu?

— Els dos primers anys, del '78 al '80.

— En quin punt es troba ara l'Ateneu?

— Si mirem al voltant estem bé, referint-nos a d'altres ateneus; si mirem allò que hauria de ser el moviment associacionista estem molt malament.

— El 24 de febrer d'aquest any vau inaugurar un nou local al carrer

Premià 15. Què suposa crear i mantenir un nou local per a una entitat associativa?

— Molts mals de cap i dificultats; en l'aspecte econòmic ens obliga a fer molt poca gent molts sacrificis i a dur a terme una política econòmica de gran austeritat. Donades les condicions del local representa que s'hi poden dur a terme moltes activitats, però el problema és QUI les porta a terme. Ara hi estem muntant una Ludoteca juvenil (de 13 a 19 anys) amb la col·laboració de l'Àrea de Joventut de l'Ajuntament, la Generalitat i La Caixa d'Estalvis de Barcelona. Cal destacar que aquesta és la primera ludoteca exclusivament juvenil.

— **Com és que l'Ateneu va canviar de nom?**

— Es creia que l'antic nom (*Ateneu Enciclopèdic Sempre Avant*) havia perdut la seva significació i es requeria una actualització en respecte a allò que havia de ser una entitat. En els anys '30 un ateneu enciclopèdic donava una imatge progressista, però en els '80 està passat de moda. Després de tot aquest període de temps s'ha tornat a la idea del principi: «Anem a constituir un Ateneu popular» diu el manifest de constitució de l'Ateneu Enciclopèdic Sempre Avant de l'any 1933.

La decisió es va prendre l'onze de maig del '82 en una Assemblea General Extraordinària, es van canviar els estatuts i una decisió que es va prendre fou la de canviar el nom i posar el d'Ateneu Popular de Sants.

**«El futur de l'Ateneu
està en funció de
la participació de la gent»**

— **Quin futur tenen les entitats associatives com els ateneus enfront dels Centres Cívics de l'Ajuntament?**

De moment és molt difícil i costerut. A més de la manca de participació i la baixa del moviment associacionista, ens trobem amb l'enorme competència dels Centres Cívics —si més no, de moment—. Per altra part, la Generalitat dona suport (molt minso, però) a les entitats de barri. Les entitats com la nostra podrien tenir un gran futur si hi hagués una reacció en el moviment associacionista. Sense que hi hagi un dirigisme s'està produint una institucionalització de la cultura, una part dels intel·lectuals i gent dels moviments de base ocupen càrrecs en l'administració.

El futur de l'Ateneu està en funció de la participació de la gent del barri. Tenint en compte que l'Ateneu és una entitat popular i de barri, sense aquesta participació abans esmentada, unes ganes de fer coses, un caliu, no té raó d'ésser.

— **Com es va crear el grup?**

— El grupo procede del *Centro Aragonés de Barcelona*, y surgió, en su formación actual, de la necesidad de desarrollar actividades más específicamente musicales que el propio folklóre.

— **Quin tipus de música i quins autors interpreteu?**

— Tocamos música popular española y música clásica de autores como Bach, Brahms y autores españoles.

— **Quins instruments toqueu?**

— El grupo de instrumentos conceptuados como de pulso y púa, es decir, la bandurria, el laúd y la guitarra.

— **Com està el món de la música i, especialment, el dels grups de corda?**

— Se halla en franca crisis pues falta formación e información musical. La música es, en general, desconocida en el ambiente estudiantil. Además, la bandurria y el laúd se estudian con bastantes deficiencias.

— **Quines intencions i quines perspectives teniu respecte al futur?**

— Queremos lograr un grupo musical aceptable y realizar el máximo de actuaciones para fomentar este tipo de música.

ESPLAI RODAMONS

— **Com funcioneu vosaltres dins de l'Ateneu, i com a grup?**

— Som una secció més de l'Ateneu: paguem igual que els altres i tenim els mateixos drets.

Dintre de l'Esplai hi ha quatre grups: *Petits*, *Mitjans* i *Grans* que estan tot junts, i el *Clan*. Les decisions es prenen en les reunions de monitors, que se celebren cada primer dissabte de mes. El *Clan* és l'únic grup que té una certa autonomia de decisió sobre les pròpies activitats però aquesta està sotmesa a la supervisió dels monitors.

Per a triar les activitats es parteix d'unes idees suggerides o pels monitors o bé pels nanos, i aleshores, són ells qui trien, després els caps han de mirar si aquestes activitats són factibles o no.

— **Quina diferència hi ha entre un esplai com Rodamón i per exemple, la UEC?**

— Els centres excursionistes es dediquen essencialment a les excursions mentre que nosaltres tenim un ventall més extens. Volem treure els nens de la rutina, distreure'ls i ensenyar-los a respectar la muntanya.

— **Com cobriu les despeses?**

— Ens financem mitjançant les quotes dels nanos; els menors de 14 anys paguen 200 pessetes, i de 14 a 18, 250. En aquest preu està inclosa la quota de l'Ateneu, però no les sortides, on cada nano paga el que li pertoca. Els diners de les quotes s'utilitzen per a material i despeses d'activitats.

L'Escola Bressol Guinbó ha fet 15 anys

Inicis

Va ser una cosa com molt esporàdica i sense pensar-s'ho gaire, tampoc; més que res, va ser una necessitat d'aquell moment. Els pares havien de treballar i no sabien on deixar els seus fills i així va sorgir la idea de muntar l'Escola Bressol Guinbó. La Parròquia de Sant Medir ens va deixar un local i vam començar a funcionar amb dues noies i una cuinera. Era un local vell, mal condicionat i, al cap d'un any, vam trobar-ne un altre a la mateixa carretera de la Bordeta. Era una planta baixa i, malgrat que no reunia gaires condicions, era millor que l'anterior. Aleshores els pares hi participaven molt, perquè era una cosa molt informal i la forma de treballar era més voluntària que no pas professional.

«Fins l'any 79 no havíem estat ni assegurades...»

15 anys ben difícils, d'illusos, de voluntarisme, d'entrebancs, de promeses insatisfetes, de lluites, de professionalitat. Les escoles bressol són un servei, una necessitat. Necessitat que es fa evident per a tots aquells que treballen i de cara a la formació pedagògica dels infants.

Arran d'aquesta situació, un grup de pares i l'assistència social de la Parròquia de Sant Medir van tenir la inquietud de posar en marxa l'Escola Bressol Guinbó.

Teresa Cabré i Paquita Pons ens ho expliquen.

La lluita

Llavors, a partir d'aquí, van sorgir inquietuds de tipus social, si els educadors volíem estar en unes condicions determinades; si l'Escola Bressol havia de ser pública; buscar subvencions al Consell de Districte, a l'Ajuntament. Al cap d'uns anys va sorgir la Coordinadora i vam agrupar-nos amb altres escoles que es trobaven amb les mateixes inquietuds que nosaltres. A partir d'aquí va ser l'inici de totes les lluites; ara farà uns set anys, que ens vam tancar tretze escoles per aconseguir un Patronat.

L'Ajuntament diu que no

I va arribar un moment en què l'Ajuntament ens va acollir, es va fer càrrec de les Escoles Bressol i va donar una sèrie de beneficis que es traduïen en unes millores de les condicions laborals: el primer any un sou mínim de cara a la Seguretat Social, ja que fins l'any '79 no havíem estat ni assegurades. Però ara fa 2 anys, tot allò que l'Ajuntament ens havia donat va començar a treure-ho; el motiu creiem que és que les Escoles Bressol no eren ren-

«Hem notat que amb els altres Ajuntaments, si anaves i cridaves una mica aconseguies el que volies...»

dables, que comportaven moltes despeses econòmiques i se'n van adonar. Pensem que no sabien el que representava a nivell pedagògic i econòmic. I altra vegada, el merder i la lluita, ja que van quedar moltes Escoles Bressol fora de la protecció municipal; tan sols rebíem una ajuda per nen i una subvenció del Ministeri de Treball i altre cop a mantenir-les nosaltres mateixos.

La reivindicació del Patronat

Va ser l'alcalde Massó quan va venir a inaugurar la Plaça de Sants qui ens va donar la idea que es podria crear un Patronat que acollís totes les Escoles Bressol, on els tipus de treball fossin d'equip, sense afany de lucre, on els beneficis es destinessin a cobrir el sou dels treballadors i les despeses, i amb una capacitat pedagògica en la qual el punt principal fóra l'educació del nen. Creiem que abans de la guerra ja existia, si més no teòricament. Amb el Patronat es va aconseguir fer un conveni laboral per a tots els treballadors de les escoles. Depèn de l'Ajuntament, que li dona les subvencions i és el mateix Patronat qui les distribueix i coordina la part pedagògica.

L'Ajuntament reconsidera

Hem notat que amb els altres Ajuntaments, si anaves i cridaves una mica aconsegueies el que volies, en canvi amb aquest no sabem si és que tenen les idees més clares, però no han cedit. Això sí: la promesa que van fer d'anar acollint Escoles Bressol l'estan complint; molt de mica en mica, però l'estan complint. També les ajudes han estat molt més directes. En el moment del «no», van absorbir les escoles que estaven pitjor condicionades, però sense tenir uns criteris molt clars, perquè no han tingut una gran coherència, ni han fet enquestes de demanda de classes, ni seleccions, ni un estudi pedagògic, ni quin pressupost s'ha de dedicar. En canvi, l'Ajuntament, a través del Patronat, ha creat Escoles Bressol als barris perifèrics, ja que la idea de l'Ajuntament és la de crear escoles als barris extrems on hi ha molta gent treballadora; nosaltres, però, pensem que a Sants n'hi ha de gent treballadora, encara que no sigui un barri perifèric. Una norma que s'ha establert per a entrar és la de tenir unes condicions econòmiques baixes i que els pares treballin tots dos o bé que estiguin aturats. De cara al setembre proper, sembla ser que tornarem a ser de l'Ajuntament, amb el que això comporta: unes quotes més assequibles que fins ara, ja que els nostres plantejaments eren que tothom pogués venir.

Nou local, noves inquietuds

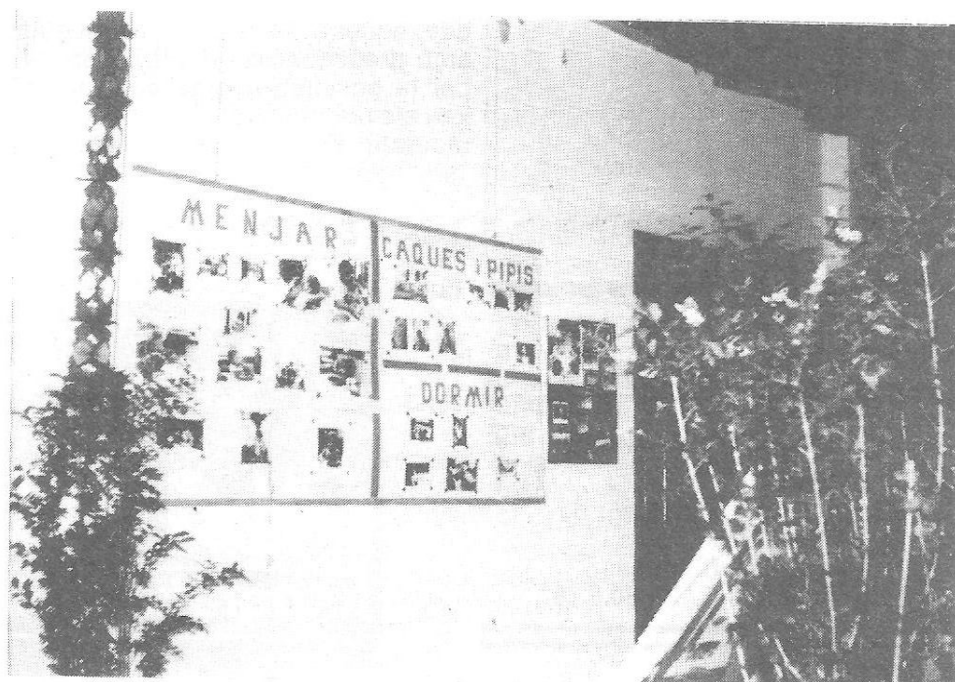
Aleshores sabíem que hi havia aquest local al carrer Olzinelles i va haver-hi un canvi tant d'organització com de reciclatge a les Escoles d'Estiu, de fer un plantejament seriós, més pedagògic. Es va constituir un nou horari i va produir-se un canvi: del «pàrking» de nanos va passar a ser un lloc valorat per un tipus de gent més concreta.

*«De cara al setembre proper
tornarem a ser
de l'Ajuntament, i això
comporta quotes
més assequibles...»*

L'educació del nen

Es nota aviat quan s'incorpora un nen a la dinàmica del curs. Són més sociables, comparteixen el menjar, el dormir, les joguines... El nen ha de comprendre ja de ben petit que no és l'únic en el món. Es respecten una sèrie de normes, allò que «tot és per a tothom» ho fem, però tenint en compte la individualitat de cada nano, que també és important. Al mateix temps que hi ha una solidarització, hi ha una relació individual, que fa que cada infant tingui un paper com a tal dins del mateix grup. Les cases són pensades per als grans, en canvi aquí tot és de la seva mida. Es nota una gran diferència. Es troben més lliures.

Text i fotos: Manel i M. Àngels

Amics de «Trenc d'Alba», fa tan sols un any que visc al barri, al nostre benvolgut barri. Per casualitat un dia vaig llegir un número de la revista i vaig capir que sou un bon equip d'entusiastes de la comunicació —això que tant ens cal en el món nostre d'avui—. Bé, al gra, he llegit, passejant pels carrerons, que rebrien de grat qualsevol iniciativa cultural. La meua no coincideix amb cap de les que proposeu —dibuix, articles, fotografies, etc.—, però us la trameto perquè sigui escampada per la vostra bona veu, si la veieu de bon ull. És el següent:

En arribar la primavera he vist molts balcons i finestres plens de test i flors, sobretot geranis..., les places i carrerons semblarien uns altres si tothom, dic tothom, **es posés d'acord per tal de fer del seu carrer el racó més florit**. Podeu argumentar que no és cosa que us correspongui. D'acord. Penso en vosaltres com a òrgan de difusió, els organismes del barri: Caixes, casinets, ateneus, botigues, etc., hi col·laborarien de grat, penso, en el projecte. Hom podria organitzar concursos de fotos sobre els aparadors, balcons a la «belle saison»; engrescar-hi les escoles, infants i pares...

Per a enguany ve just. L'estiu ja és a sobre, però caldria anar-s'ho pensant de cara a l'any vinent... hom podria fer-ho coincidir amb Sant Jordi, cosa que el faria més participatiu. Bé, la idea us la llenço perquè la recolliu al vostre sac de lletres. Estic a la vostra disposició per aclarir-vos qualsevol dubte sobre el meu plantejament eixelebrat, utòpic? però possible tanmateix.

Jordi Jesús Roig i Morera

Senyor Director,

Aquest Secretariat d'Entitats, empès per a greu situació que travessen els Cursos de Català per a Adults que, patrocinats per la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona, es realitzen als nostres barris, vol exposar a l'opinió pública els punts següents:

1.— que si els 18 cursos que s'imparteixen han funcionat fins ara amb normalitat és només perquè els professors han acudit puntualment a fer les classes, malgrat que des del gener passar no se'ls hagi pogut pagar ni cinc cèntims.

2.— que el pagament de les classes realitzades durant el primer trimestre es va poder fer amb els diners ingressats per la matriculació dels alumnes —dinners que, segons s'explicita en el conveni, haurien de servir per a adquirir material no fungible, destinat a les classes— i pels avançaments que aquest Secretariat va fer a càrrec de la subvenció que rep anualment del Consell de districte VII. Subvenció rebuda per a difondre la cultura catalana en l'àmbit geogràfic que li és propi. Aquests avançaments cobreixen, en aquests moments, la totalitat de la subvenció que pertoca a l'Ajuntament de Barcelona.

3.— que la greu distorsió provocada pel retard del cobrament de les classes és causa de gran malestar entre els professors que les imparteixen —hi ha professors que viuen només d'aquest sou—, malestar que aquest Secretariat ha seguit amb preocupació i enuig, sobretot per la pèssima imatge que ofereixen els nostres òrgans de poder democràtic en una qüestió tan vital

....

com és la promoció de la cultura catalana, promoció que, si més no sobre el paper, tots han assumit.

Si aquest Secretariat ha esperat tant a aixecar la veu, ha estat perquè aquesta denúncia no pogués ser titllada d'electoralista en el període polític que tot just s'acaba de tancar. Però ara que les eleccions municipals ja s'han consumat, s'ha d'informar a l'opinió pública que certes activitats empreses en pro de la nostra llengua només tiren endavant —com passava anys enrera— a costa del sacrifici i de la paciència d'uns quants que, un cop més, han de fer de croats a la causa.

El saludem molt atentament,

Secretariat d'Entitats de Sants, Hostafrancs i la Bordeta.

TERMOPARKET

LA ULTIMA NOVEDAD
EN PARKET

Galileo, 46 Tel. 3395566

COL·LEGI MODECLAR

Deliniació, FP 1-FP 2,
homologat amb inclusió de
càlcul d'armadures i
estudi d'utilitatges
amb ordinadors. OM 30.5.78

IMATGES a l'abast
fotografia i cinema

callao, 4 · mercat d'hostafrancs
tel. 325 51 68 · barcelona, 14

En Sants, como en la mayoría de barrios barceloneses, existe una gran cantidad de inmigrantes, ya sea de otras poblaciones de Catalunya, del resto de España o bien de diferentes países, entre ellos los africanos, por ello, en nuestro barrio, hay bastantes personas de color que se han instalado y han echado sus raíces aquí. Herminio es uno de ellos. Con él charlamos y él nos explica la situación en la que se encuentran estas personas y los problemas que tienen.

Venida al barrio

— ¿Por qué vinisteis?

— La mayoría vinimos a estudiar o a aprender un oficio con la idea de volver a nuestro país para ejercer la profesión. Yo soy guineanos, vine aquí para estudiar formación profesional en fontanería, me casé con una catalana y después nos fuimos a Guinea donde trabajé como funcionario de obras públicas, luego, tras la caída del gobierno, volvimos a Barcelona. A otros se les denegaron las becas concedidas para estudiar en España y han tenido que volver a Guinea o continuar estudiando según sus posibilidades.

— ¿Que tipo de problemas tuvisteis al llegar?

— La mayoría vinimos muy jóvenes y de manera aislada, de hecho aquí empezamos nuestra vida adulta. Yo ya me vine con la nacionalidad española y no tuve ningún problema pero los que vienen ahora tienen más dificultades legales y de trabajo porque no tienen la nacionalidad y sólo consiguen el permiso de residencia por tres meses.

— ¿También vinieron mujeres guineanas?

— Sí, pero menos que hombres, hay más guineanos casados con catalanas que no al revés.

— ¿Añorais vuestra tierra?

— Mucho, porque allí dejamos a la familia, yo tengo un hermano y una hermana en Guinea, además allí tenemos tierras y la mayoría queremos volver y quedarnos allí a vivir si tuviéramos la seguridad de poder vivir bien.

Ya en Sants

— ¿Y por qué elegisteis Barcelona y Sants en concreto?

— Guinea había sido colonia española, por tanto nosotros ya conocíamos el idioma y eso es una gran ventaja, pero hay guineanos que se fueron a otras partes. Yo estuve un tiempo viviendo en Barcelona con una familia y luego me vine a vivir al barrio.

— ¿Cómo fue vuestra integración en el barrio?

— Cuando me casé me vine a vivir a Sants, es un barrio con buen ambiente, la acogida fue buena y yo me he habituado a vivir aquí.

— ¿No os sentís discriminados por vuestro color?

— En esta zona no, yo no he tenido nunca ningún problema porque la gente ya me conoce, pero fuera del barrio a veces tenemos problemas, a veces, en el metro o el autobús, nos miran y nos llaman «negros» o dicen cosas creyéndose que no entendemos el idioma, pero yo no hago caso y en general la gente se porta bien.

«Mis hijos se sienten catalanes»

— ¿Os molesta que os llamen «negros»?

— A algunos les molesta y a otros no, depende, porque a veces se dice con desprecio como para insultarnos y entonces sí que molesta.

— ¿Y vuestros hijos, se sienten discriminados?

— Su vida es normal y, en general, no tienen ningún problema, se han integrado totalmente. Yo tengo cuatro hijos y van a un colegio del barrio y, al principio, algún niño les trataba de manera diferente pero ahora viven normalmente, incluso algún amigo viene a casa o ellos van a casa de compañeros, además ellos son de Barcelona y se sienten de aquí como uno más.

Su vida en el barrio

— ¿Qué tipo de contactos mantenéis entre vosotros?

— Formamos un grupo de amigos, a veces nos encontramos y charlamos. Hace tiempo funcionaba la Casa de Guinea en la calle Casp, pero desapareció y aunque nos gustaría hacer una sociedad, hasta el momento no lo hemos hecho.

— ¿Mantenéis aquí vuestras tradiciones?

— Sí, como los guineanos que vivimos aquí nos conocemos la mayoría, a veces nos reunimos e intentamos mantener nuestras tradiciones, por ejemplo el día 29 de Mayo hicimos la «II Muestra de Canción y Folklore Bubi en Barcelona», de todas maneras también participamos en los actos populares que se hacen en el barrio.

— ¿Cuál es vuestra situación actual?

— Algunos están bien situados, tenemos, por ejemplo, un médico, un abogado... pero la mayoría nos gustaría volver a Guinea. Aquí nuestro principal problema es el paro y, aunque hemos recibido ayudas de algunas entidades como del Foment Català de la calle Badal y alguna otra entidad que se ha preocupado de los parados, nuestra situación es difícil.

— ¿Le pedirías algo al barrio?

— El principal problema es el paro, sólo le diría que se acuerden de los parados.

Josep Martínez
Rosa M. Picó

Llar del jubilat: una realitat al barri

Estan prou ateses les necessitats de a «Tercera edat»? Existeixen suficients llocs on els nostres avis no hagin de «rascar-se la butxaca»? Barcelona té una manca de centres dedicats als avis. Trenc d'Alba vol donar a conèixer un d'aquests centres on els nostres avis poden realitzar diverses activitats i que tenim ben a prop.

Ens trobem a l'HOGAR DEL PEN-SIONISTA, del carrer Violant d'Hongria 135, la primera sensació que ens dóna és d'una certa fredor, com si en aquest edifici tan sols es xerrés amb altres persones i prou. Però la realitat és molt contrària, la Llar està plena de vida. S'hi desenvolupen nombroses activitats. Per la seva aparença exterior pot semblar un edifici de reduïdes dimensions, però és precisament tot el contrari.

A la planta baixa hi ha els serveis de bar i menjador. Aquests dos serveis tenen uns preus molt assequibles: prendre un cafè li costa a l'associat 16 pessetes i el dinar li pot sortir per 165 ptes amb primer i segon plat i les postres. També s'hi pot jugar al billar en tres taules. L'assistència de jugadors i espectadors és molt nombrosa ja que aquí el servei és gratuït. També hi ha nombroses taules on els avis poden fer la partideta del set i mig.

A la primera planta hi ha el que podríem anomenar el «gros» dels serveis. Per fer-nos la idea us direm que la planta disposa de:

- Biblioteca de molt reduïdes dimensions, dues taules i un moble llibreria. Es poden trobar tots els diaris de Barcelona de tal manera que es pot estar al dia de l'actualitat.

- Sala de televisió amb capacitat per a 50 persones.

- Barberia, on un barber atén els socis per un preu molt módic. També hi ha la perruqueria de senyores.

- Un espai dedicat exclusivament a jugar als escacs que permet jugar deu partides al mateix temps. I per últim una taula de tennis de taula. En aquesta planta també hi trobem l'assistent social i l'administració.

Per últim hi ha la terrassa molt assolejada que s'hi puja per unes escales. Aquí els avis hi poden prendre el sol, sense necessitat d'haver d'anar als parcs i places del nostre barri.

Hem volgut parlar amb algun responsable de la Llar per fer-li unes preguntes. Ens ha atès la Mercè, una de les dues assistents socials.

— Des de quan funciona la Llar?

— Des de l'agost del 1977, ara fa sis anys.

— Quins són els serveis que ofereix i quines activitats es poden realitzar?

— Hi ha serveis per a la majoria de la gent que ve aquí. Vénen de 800 a 1.000 persones diàries. Aquesta assiduitat baixa a l'estiu perquè molts marxen fora o bé prefereixen estar per les places i jardins. Els serveis propis de la Llar ja els has pogut

comprovar. Dintre del que podríem dir-ne serveis culturals i recreatius trobem les excursions que són el «summun». Se n'organitza una o dues al mes, d'un o dos dies de durada i normalment cada mes o cada

**«Només hi ha sis centres
a Barcelona»**

dos mesos es fa una excursió més llarga d'uns 10 a 15 dies de durada a uns preus molt econòmics. Aquestes excursions «llargues» es deixen de fer a l'estiu ja que és una època de vacances i per tant els preus són molt elevats.

— **Existeix algun grup artístic?**

— Doncs sí, tenim una Massa Coral mixta formada per unes seixanta persones, actuen per molts llocs del Barri, per exemple han actuat a Sta. Maria de Sants, i participen en concursos que s'efectuen entre les diverses llars. Hi ha una Massa Artística formada per unes 15 o 20 persones que reciten, toquen la guitarra, expliquen acudits, etc. I tot això sense oblidar la petanca, a les Pistes de Can Mantega de l'Ajuntament.

— **Això és de tipus recreatiu, però feu activitats de caire cultural?**

— Fem xerrades i conferències sobre alimentació, higiene, problemes mèdics i tenen molt d'èxit. A vegades fem diapositives sobre viatges. També fem exposicions de caire anual sobre treballs manuals com poden ser labors, ceràmica, escultura. Aquesta exposició es fa el mes de març. L'última exposició tingué una participació de 120 persones amb un total de 300 treballs. Hi ha un taller de pintura i dibuix, amb un monitor, fan cursos de pintura, dibuix, macramé. També disposem d'una secció de filatèlia i moltes coses més que m'oblido.

«Hi ha una manca d'assistents socials»

— **Econòmicament de qui depe-neu?**

— Ara des dels traspassos depenem de la Direcció General de Serveis Socials de la Generalitat.

— **Quina és la vostra zona d'actuació?**

— Hi ha poquíssims serveis. Pensa que a tota Barcelona només hi ha 6 Llars. Concretament nosaltres cobrim des del carrer Balmes cap a l'esquerra tot el que és la banda de muntanya. Nosaltres ens veiem obligats a admetre avis que venen de la Zona Franca perquè en el seu barri no disposen d'un centre d'aquest tipus.

— **Disposeu de gaire personal per atendre els avis?**

— En aquests moments hi ha dos conserges, un barber i una perruquera, un home que s'encarrega del bar, dues assistents socials i l'administrador.

— **Quina és la tasca de l'assistent social?**

— Donem assessoria jurídica, ens encarreguem d'arranjar problemes entre la Seguretat Social i el pensionista, de tramitar ingressos a hospitals perquè es rebi una assistència mèdica. En teoria nosaltres només hauríem d'atendre els casos que ens planteja l'associat... però ens veiem obligats a atendre gent que té un problema i que sap que li podem resoldre.

— **Hem parlat que oferiu assistència mèdica. El metge és geriatra?**

— Bé, pròpiament no podem dir que sigui geriatra perquè la geriatría com a especialitat no s'ha implantat. Això sí, ha fet cursos sobre malalties i problemes dels avis.

L'assistència mèdica és de tipus preventiu. Per exemple un avi ha sofert un principi d'embòlia, doncs l'ajudem a fer els exercicis de recuperació, també donem injeccions.

— **Quines són les condicions per ser soci. Quants en teniu actualment?**

— Tenim deu mil socis; i en pot ser aquella persona que sigui pensionista. Es pot ser pensionista per tres canals, vidu/a a partir dels 60 anys; per invalidesa total o parcial; per jubilació als 65 anys o per jubilació anticipada.

S'han d'entrevistar amb nosaltres i omplir uns fulls, llavors se li dóna el carnet de soci.

— **Qui dirigeix el centre?**

— Una junta directiva formada per onze socis que presenten candidatura, l'administrador i l'assistent social. L'elecció és per un període de dos anys.

«L'afluència és de 800 a 1.000 associats»

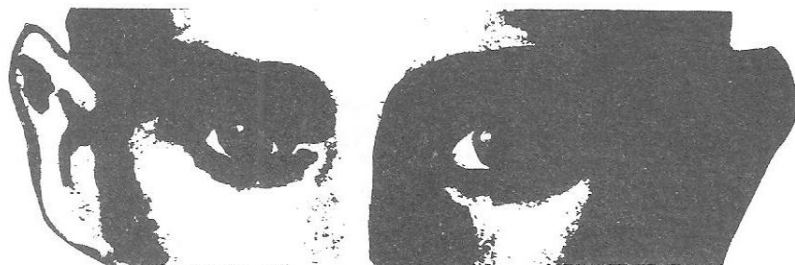
— **Han existit problemes, ja sigui amb l'administració o per manca de personal?**

— Bé, a la primera part de la pregunta t'haig de dir que no; en quant a manca de personal sí. Precisament fa poc la meua companya ha tingut un nen i jo em trobo que no puc obrir nous casos, estic colapsada de treball: actualment tenim 72 casos d'assistència a domicili, amb 18 auxiliars de Barri. Hi ha una manca d'assistents socials.

Després de ser atesos per la Mercè, hem volgut recollir l'opinió de l'associat: tothom estava molt satisfet dels serveis que se li ofereixen S'HA CREAT UN CALIU; UN GRUP D'AMICS.

Mentre baixàvem les escales sentíem el mormoll de les veus que feien que algun dia també desitgem arribar a grans.

Kafka: cent anys

Quin any, el '83. Als centenaris i aniversaris per tots coneguts, (Wagher, Marx, Ortega), cal afegir-ne un altre més: el 3 de juliol de 1883, va néixer a Praga Franz Kafka. La seva obra assenyala un final i un principi en la literatura del segle XX. Moltes de les circumstàncies i de les més íntimes pulsions de l'home modern hi són presents.

El triangle màgic de la literatura moderna es concreta amb tres noms vèrtex: Marcel Proust, James Joyce i Franz Kafka. L'any 1922 és força significatiu. Mentre Kafka inicia **El Castell**, Joyce publica l'**Ullisses** i Proust ha recuperat definitivament el **Temps perdut**. Les narracions kafkianes plantegen un univers ple de claus i situacions complexes. El lector s'endinsa pels enrevessats camins que el conduiran vers **El castell**, **La Transformació** o **El procés**. K, Joseph K, Gregor Samsa, en són els personatges.

Actualitat

Han passat els anys i l'interès creix a l'entorn de l'obra kafkiana. Els canvis d'estètiques i les modes no han aconseguit rosegar tot un conjunt d'històries, reeditades continuament. També són abundants els estudis sobre l'obra de Kafka: Max Brod, K. Wagenbach, Janouch, R. Hayman en són exemples importants.

La tuberculosi s'endugué Kafka un dia d'estiu del '24. Franz manifestà al seu inseparable amic, Max Brod, el desig que la seva obra fos destruïda. Lluny de fer això, l'amic procedí a l'edició dels manuscrits. Els títols fonamentals de l'obra de Kafka han estat traduïts al català: **El Procés**, **El Castell**, **La Metamorfosi**, **La carta al pare**, les **Cartes a Milena**... En llegir aquestes narracions el lector sent una sensació estranya que el propi Kafka reflecteix en una de les seves cartes a Milena: «he sentit aquell terror dels somnis (de conduir-nos com si fós-sim a casa nostra en un lloc on no hauríem de ser...)»⁽¹⁾ Kafka... cent anys.

Sergi Doria

(1) KAFKA, Franz, «Cartes a Milena» (Trad. L. Solà), Lumen, 1975.

El concurs literari de les escoles del barri

En preparar les festes de Sant Jordi d'enguany, poc podíem pensar la qualitat que assoliria el CONCURS LITERARI organitzat per les escoles del barri.

La participació ha estat notable foren representades un bon esplet d'institucions, públiques i privades, malgrat que el concurs es convocava per primera vegada a nivell de barri.

L'originalitat d'aquesta activitat rau en l'acurada recitació o representació, segons els casos, que l'Aula de Teatre de la Institució Montserrat va fer d'aquesta trentena de composicions escolars premiades, al saló de l'Ajuntament. La direcció de l'equip, en mans de Jaume Batiste, i els arranjaments dels treballs, disposats pel mateix artista de teatre, de llarga trajectòria, assoliren moments de veritable alçada, amb una declamació rica en matisos que a voltes ens féu estremir per la patètica alenada i sempre gaudir amb la naturalitat o realisme d'aquells treballs que ho demanen. L'assistència de públic, malauradament, no correspongué a la qualitat de l'espectacle, degut, com sol passar, a la proliferació d'actes de la diada de Sant Jordi. Am tot, creiem que és una activitat que en anys successius han de continuar les escoles del Barri, el Consell de Districte i l'Aula de Teatre.

En l'expressió indescriptible dels rostres dels minyons i noies assistents, que veien potenciades les seves narracions i poemes davant del públic per uns rapsodes de tanta professionalitat i dignitat, hi vàrem llegir en més d'un cas els trets il·lusionats d'una futura vocació literària.

Anton Fortuny

Radio City

C/ CREU COBERTA 128

Telef. 325 24 24

ELECTRODOMESTICS

TELEVISIÓ - DISCS

El catorze de maig s'estrenava *L'Hèroe*, d'en Russinyol, al Teatre Lliure. Quatre dies més tard, al saló d'actes de l'escola Pia del carrer Balmes, s'estrenava *Els savis de Vilatrasta* —altre cop en Russinyol— però sense el suport de la Generalitat. En els actors també hi havia una petita diferència: no són professionals i no cobren res. L'estrena va estar carregada de nervis: no sabien si les entrades eren prou per a cobrir les despeses, a la sala hi havia més de dues-centes persones, i al cap de dos dies tenien exàmens finals.

— Quant de temps fa que funcioneu com a grup?

— El grup va ser fundat el deu de desembre del vuitanta. Primer estàvem a l'Escola Pia del carrer Diputació; la majoria érem alumnes d'aquella escola. Aquell local era una habitació amb finestres que donaven a un pati on jugaven a bàsquet i el soroll era continu: crits, xiulets... A més, al costat hi assajava un grup de música... L'única cosa bona era que hi havia llum.

— Per què us dieu AVALOT?

— Al principi es volia posar SCAENA («escena» en grec) però a Madrid hi havia un grup que es deia així; després durant dues setmanes vàrem dir-nos DE SIS A VUIT. No acabàvem de posar-nos d'acord i el director, fent ús dels seus poders legítims va «suggerir» el nom d'AVALOT.

* «La comèdia està més d'acord amb la nostra manera de ser»

— Quins problemes heu tingut a l'hora de dur a terme les representacions?

— El primer és l'econòmic, demanen entre 15 i 25.000 pessetes per llogar la sala, amb dret, només, a un assaig. Això per a un grup amb subvenció potser no és massa, però sí que ho és per a nosaltres; hem de fer una escenografia molt limitada i estrènyer-nos el cinturó. Després hi ha els horaris, el transport i la coordinació de les feines, principalment. A l'hora de distribuir la feina tothom s'hi posa, però a l'hora de pensar som els mateixos de sempre.

— Com funcioneu a nivell econòmic?

— Els dos primers anys comptàvem amb l'ajut de l'Associació de Pares de l'Escola Pia. Ells donaven un tant anual, però això ens lligava molt. Vam decidir de fer-nos independents, amb tot el que això comporta. Ara estem aquí, a Santa Tecla; tenim un local i no hem de pagar-lo. En l'aspecte financer... cadascú aporta el que pot; anem malament de diners però aquest és el preu de la llibertat: ara podem fer allò que volem... si els diners ho permeten. La majoria som menors de vint anys, no tenim autonomia econòmica; això significa dependre dels pares o, els pocs que tenen feina, del seu sou. Si hi ha algú que no pot aportar diners, no ho fa.

Grup de teatre AVALOT. Un grup de teatre a Santa Tecla que ha anat a estrenar —per força— al carrer Balmes. Si voleu alguna cosa d'ells, podeu passar per la parròquia de Santa Tecla.

— Com us organitzeu?

— Xavier Bru és el director; hi ha dos sots-directors —que també són actors— i estan per si el director no pot venir. També tenim escenògrafs, producció, electricista i apuntador —aquell que no té paper en l'obra—. Actualment som dinou; quan hem estat més gent érem més de trenta.

* «El director, fent ús dels seus poders legítims, va «suggerir» el nom d'AVALOT»

— Com trieu les obres que s'han de representar?

— Cadascú es llegeix unes obres i després es decideix quina obra es representarà. Hem de tenir en compte la gent que ha de participar-hi. L'última vegada havíem de triar entre *Tres sombreros de Copa*, d'en Mihura i *Els Savis de Vilatrasta*, d'en Russinyol. A l'hora de triar tenim més en compte la qualitat que l'idioma; aquesta última vegada vam triar l'obra d'en Russinyol, entre altres raons perquè érem els actors justos.

— Què us agrada més de representar?

— La comèdia està més d'acord amb la nostra manera de ser. De fet hem tocat totes les possibilitats.

— Què heu representat?

— Vàrem començar amb *Historia de una escalera* i després va seguir *Un embolic de família*, *Los árboles mueren de pie* i ara *Els Savis de Vilatrasta*.

Rock'n Show

Voleu un grup una mica viciós, una mica innocent, una mica modern, una mica genial i una mica vulgar? Stranglers, sense cap dubte Stranglers. Serenitat, relaxament, exquisitat, i una suau agressivitat s'uneixen admirablement en un sol disc: «Feline». Un treball sorprenent, fresc i atractiu com pocs. Stranglers: decadència i elegància per a una nova època.

Després de mil barroquismes i floritures estètiques, Spandau Ballet abandona les pintures, columnes, poses, palaus, flors i tot allò que tingui relació amb la moda, ja passada, dels «new romantics». El resultat és evident: «True» el seu nou LP, un treball senzill, honest i alhora apetitiu Spandau Ballet ha trobat el seu lloc. La seva música, terriblement melòdica, és divertida, ballable i conserva intacta la frescura de temes anteriors. Ja no és aquell grup rabiosament de moda de fa un any però encara es manté amb la suficient força com per a ésser un dels protagonistes musicals d'aquest proper estiu.

«The high road» és el nou mini-treball de Ferry, Mackay i Manzanera. Tot esperant el seu proper LP ens anticipen un petit aperitiu que relaxarà els més impacients. El mini-LP conté quatre temes: dos de Ferry, un de Neil Young i un altre de Lennon. En viu, i demostrant que la seva qualitat està molt per sobre de qualsevol estudi de gravació, Roxy Music ens ofereix un treball exquisit. Es tracta de la millor música pop que corre pels nostres temps. Un altre trio que prepara la jugada per a aquest estiu és el grup Mecano. El nou LP s'anomena: «Donde está el país de las hadas». Els seus temes, joves, quasi infantils, rítmics i alegres, seran de nou el refresc imprescindible i inevitable d'aquests propers mesos. La fórmula Mecano ha sofert una sola innovació remarcable: l'afegiment musical de mil i uns violins que ja donaren tan bon resultat al conjunt britànic ABC. Després de l'aparició de grups com Olé Olé, o Vídeo, Mecano reivindica el seu lloc de privilegi.

Els amants de la música electrònica poden gaudir, des de fa unes setmanes del nou treball de Neuro-nium. El seu sisè LP s'anomena «Invisible Views». Michel Huygen, cervell del trio, ha assolit un so tranquil, onític i transparent, amb certs tocs de comercialitat. Una música suggerent, fidel a la línia de Vangelis, Ashra, Tangerine Dream, etc. Santi Picó s'ha incorporat definitivament el grup com a guitarra fix. A la fi, un disc que no sorprèn ningú però el que sí té és grans preten-

sions internacionals. Entre d'altres països s'edita a USA, Anglaterra, Alemanya i Japó.

Uns altres electrònics, però en aquest cas popers i moderns, són Heaven 17 i The Human League. Ambdós grups han editat el seu nou LP. Heaven 17 segueix barrejant el tecno amb el funky i la música disco. The Human League insisteix amb melodies pop hàbilment modernitzades. El tecno segueix imposant-se.

Singles... i Maxi-Singles

Armande Altaï ens canta «Schizoprenia». Un tema obsessiu i decadent amb una interpretació força desafortunada.

Un tema que no té res de desafortunat és aquell «Outside looking in», és a dir: «Mirant a dins des de fora». La parella que ha fet famosos el tema és Dream Sequence. Un títol curiós per a una cançó irresistible.

Indeep ens repeteix obsessivament que anit un disc-jockey li salvà la vida. «Last night a D.J. saved my life» és una de les peces disco més escoltades i més ballades d'aquest passat mes. Els seus originals efectes i la seva senzilla melodia han assolit un èxit que feia molt de temps que no aconseguia una cançó estrictament disco. I per a aquest estiu 83, a la platja, a la piscina o a la terrassa de l'hotel... let's dance. Des de la redacció de Trenc d'Alba s'acomia.

David Stardust

Hits castellans

- 1— Victor Manuel
- 2— Azul y Negro
- 3— Camilo Sesto
- 4— Mecano

Hits catalans

- 1— Pi de la Serra
- 2— Serrat
- 3— Ramon Muntaner
- 4— Santi Vendrell

Hits estrangers

- 1— Bowie
- 2— Indeep
- 3— Abba
- 4— Yazoo

Gandhi

Gandhi, la superproducción más espectacular de los últimos tiempos, que se ha llevado casi todos los premios habidos y por haber en la industria cinematográfica, fue un proyecto casi obsesivo durante veinte años para el director Sir Richard Attenborough, que ya realizara otro film biográfico en 1972 (Young Winston) sobre la figura de Winston Churchill.

En 1962, un diplomático hindú en Londres, interesado en hacer llegar a la pantalla la vida del Mahatma (alma grande), facilitó a Attenborough la lectura de una biografía sobre Gandhi, escrita por Louis Fisher, libro que le impresionó vivamente, por los datos desconocidos sobre la vida del líder hindú, y que ha servido de base al guión de la película. Desde entonces dedicó parte de su tiempo a investigar sobre el personaje, e intentó por todos los medios ir acercándose a la realización del film, que por fin consiguió con permisos y acuerdos diplomáticos

y ayuda económica y técnica del Gobierno de la India.

El resultado ha sido un largo, mítico, un tanto repetitivo, y me temo, muy subjetivo, paso por la vida de un filósofo hindú que, movido por el impulso de una profunda religiosidad y una obsesión a lo largo de toda su vida, a través de su mensaje de la no-violencia, consiguió, sin proponérselo, ser el líder de una gigantesca nación, mover a millones de personas siguiendo su mensaje de paz, e independizar a su país del imperialismo británico. Aunque no pudo evitar las guerras civiles que se produjeron y se siguen produciendo, en un país de setecientos millones de habitantes, donde conviven/malviven todo tipo de culturas, sectas, religiones y razas, que como en muchos otros lugares de la tierra, mantienen esa lucha ancestral contra la pobreza, la miseria, el hambre, la necesidad, el racismo...

La película se centra exclusivamente en la figura de Gandhi; sus viajes, sus llamamientos pacifistas, en un estudio de sus movimientos, sus palabras, gestos (hay que agradecer el trabajo de Ben Kingsley/Gandhi y su total identificación con el personaje), nos deja ver también la brutalidad y crueldad de un impe-

rialismo implacable.

La visión de Gandhi, por parte de Attenborough, es una visión lógicamente occidental y que, a pesar de lo expuesto, no consigue centrarnos concretamente, tarea harto difícil por otro lado, en las ideas, moral y pragmatismo del primer líder de la no-violencia.

Esperemos que este film tan bien aceptado popularmente y cargado de honores y premios, sirva para algo más que para vendernos esa deformada imagen de la India, y no se convierta en otro vehículo comercial, como esos cursillos y viajes organizados, o esas corrientes «religioso-culturales» que aparecen y desaparecen —cada una con su guru/líder endiosado— por nuestras ciudades. La filosofía, la cultura, la moral, la religión y la historia de esta vasta nación llamada India, es algo más, tan fascinante, tan misterioso, como lo fue la propia personalidad de su gran padre espiritual Mohandas Karanchand Gandhi, de quien Albert Einstein comentó una vez: «Las generaciones venideras apenas creerán que un hombre como él caminó sobre el suelo de este planeta».

el niño salvajemente truffado

CREACIÓ

a les escoles

Les fulles de la tardor

Les fulles dels arbres
caigudes al terra estan,
i els nens tirats a sobre
juguen, juguen i remuguen.

Els escombriaires que s'enfaden
corren darrera d'ells i els estomaquen,
i els nens corren i riuen
i escampen les fulles que l'escombriaire
ha escombrat.

Eulàlia Ferrater
9 anys

LA PRIMAVERA

Ara que ja no fa fred
i les tardes es fan més llargues
anem, amigues, a córrer
pels camins i les montanyes.

Mirau els arbres tan florits
i els ametllers plens de flor blanca;
les neus han fugit cap als cims
i el cel té un blau que m'encanta.

Ja ha arribat la primavera
i amb ella tots els ocells,
que amb sa veu riallera
de joia omplen els vents.

Ara que ja no fa fred
i les tardes es fan més llargues
anem, amigues, a córrer
pels camins i les montanyes.

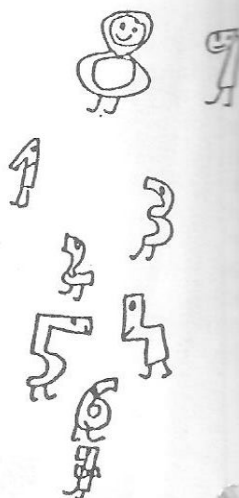
ooooUUUUoo

MONICA MONTILLA (78. EGB.)

Escola "Sagrada Família" C/. Guadiana, 13 i 15.

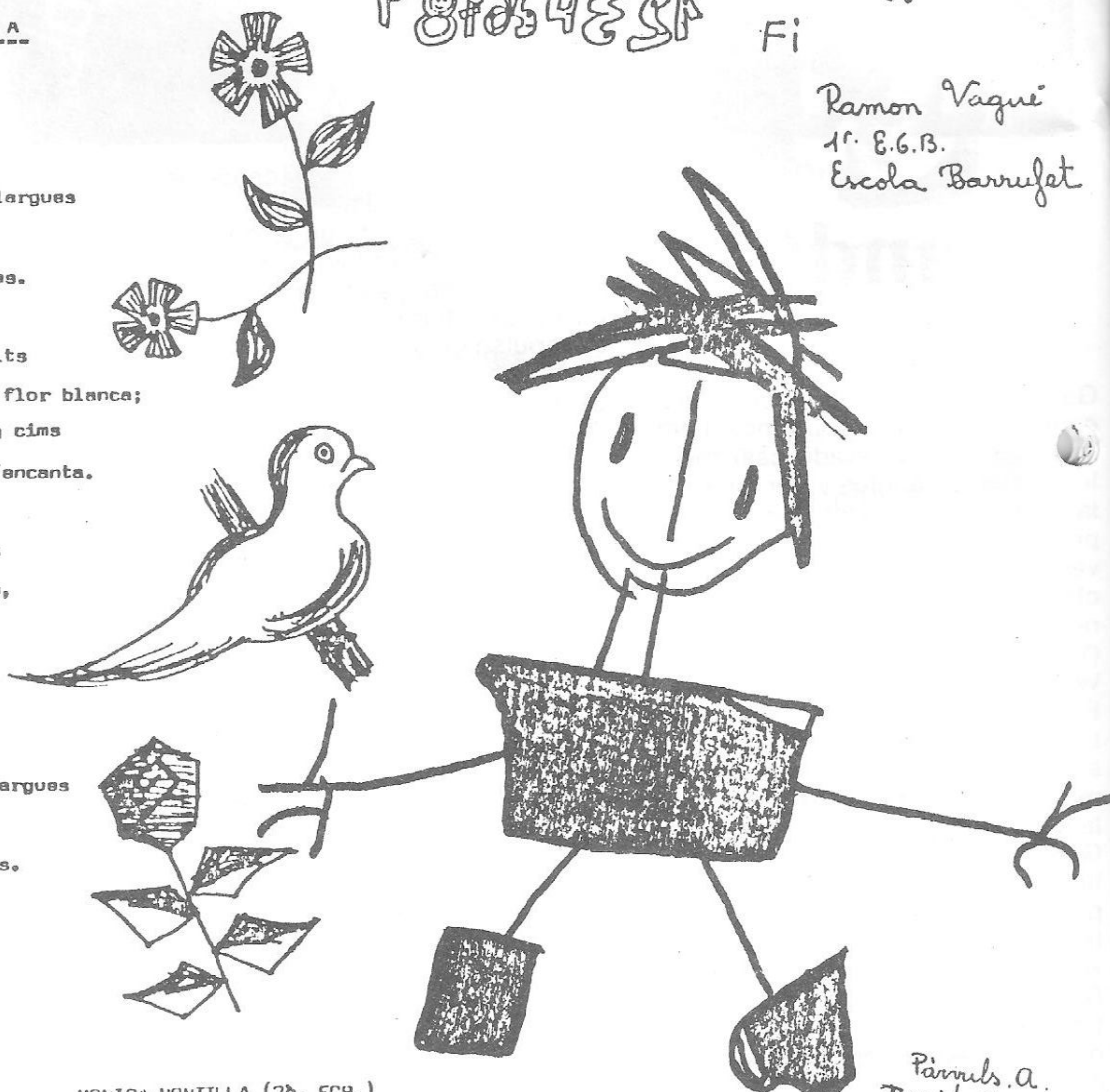
ELS NÚMEROS

Una vegada hi
havia uns
números
que no
saviem com
posar-se però
un dia
van trobar
la solució
i es van
posar en
fila índia.

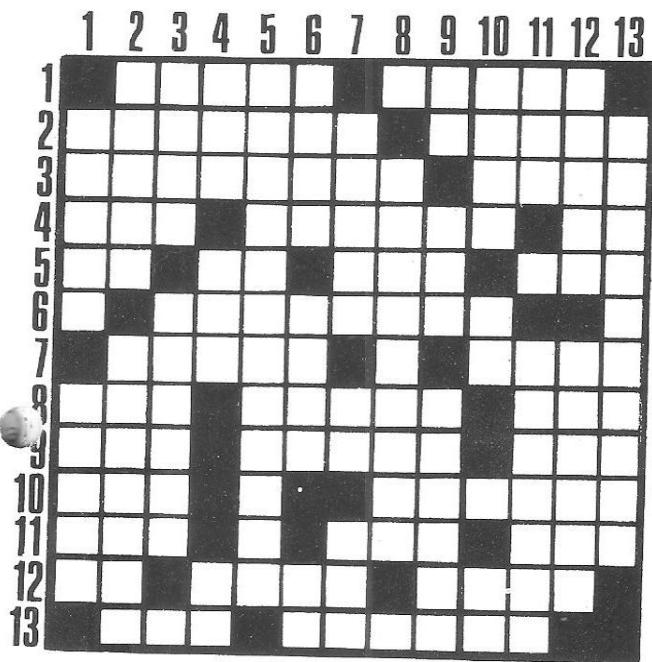
1 8 7 6 5 4 3 2 1 Fi

Ramon Vaguet
1r. E.G.B.
Escola Barrufet

Pàrruls, A.
David Oñaz.
Escola Sant Medir

El crucigrama chiflado

NATACHA

HORIZONTALES

1. Nombre de actriz sueca/..... pequeña langosta/ 2. Compañera del caimán/ Antepenúltimo planeta/ 3. Su contraveneno es la feche/ En Ondárroa, adiós/ 4. Alga marina/Mosca somnifera/ Preposición latina/ 5. Derek/ Repetido, abuela/ Masculino de rea/ Animal piloso & grandioso/ 6. Vocal líder/ De las Auroras, las más bellas/ Antes de «uapo»/ 7. Gustar tope la mola/ Este, cardinal/ Al rev., macho de la rata/ 8. Hombre británico/ Primer nombre de Marilyn Monroe/ Madre de la humanidad, dicen/ 9. Al rev., dim., fem., en maño/ Donde se teje/ CocaCola with ginebra/ 10. Al rev., Transportes Internacionales Reguales/ Antes de la B/ En català, ocell que refila/ 11. Aumentativo exagerante/ Sur, cardinal/ Gran bombilla real/ Ofidio enorme/ 12. Matricula del coche de El Greco/ Ave corraleña y navideña/ Estropeas con ajo/ 13. Que no es azúcar/ Al rev., gaseosa hecha en casa/

VERTICALES

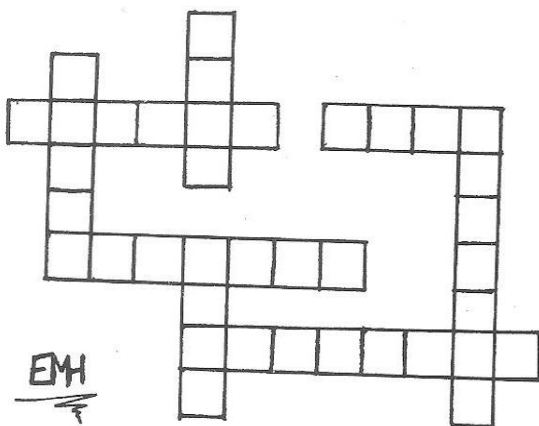
1. Madera de lujo/ Va antes de Sade/ 2. Apellido de la actriz sueca/ Tíos buenos/ 3. La mejor manera de diñarla, de.../ Más majo que el atún y más barato/ Antes de la E/ 4. Nombre de letra, muy explicito/ Título de film turco y corto/ Partido Lunar/ 5. Calle barcelonesa y trabalengüística/ 6. Bebida carajillera/ Valiente con falta gramatical/ Anda/ 7. Que sería de los peatones sin ella, y aún/ Pones RL, please/ Hermana monja/ 8. Película de las sin ropa/ Su papá es Ulises, le regalamos vocal y aquí no pasa nada/ Después de la vocal líder viene ella/ 9. Signo de metal dorado y voz lupina/ Seguro Obligatorio de Enfermedad/ Al rev., no le dejara ser dulce/ 10. Al rev., apellido desconocido de Carter/ Interjección arriera procese galopante/ Norte/ Onomatopeya de risa/ 11. Al rev., y en catalán, felino urbano/ West / Film con oscars y de Bob Fosse/ 12. Al rev., allí donde se suda voluntariamente/ Los que no son muy dados a regalar/ 13. En este crucigrama se pasa mucho de ella/

Copyright by Natacha

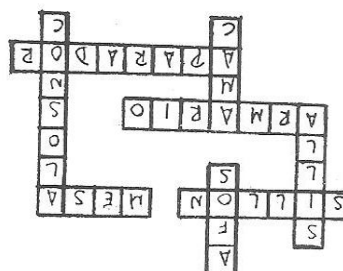
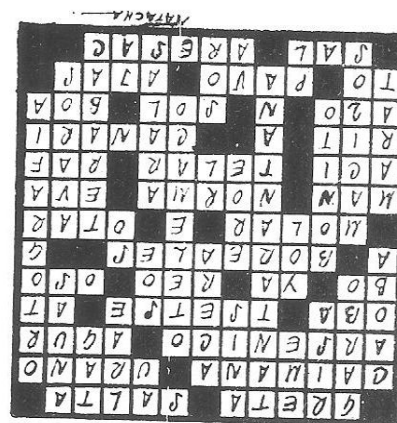
Quiquegrama

Coloca en el diagrama las siguientes palabras, teniendo en cuenta que pueden ir al derecho o al revés.

APARADOR
CONSOLA
ARMARIO
SILLÓN
SILLA
SOFÁ
CAMA
MESA

SOLUCIONES

FARMACIA CENTRO DE ESPECIFICOS

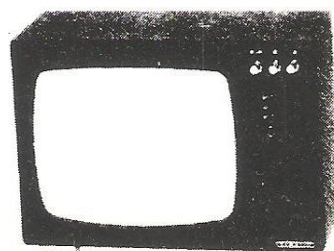
A. SALTÓ VALLES

**fórmulas
magistrales
análisis
oxígeno
ortopedia
grupos
sanguíneos**

AVENIDA MADRID, 222 VALLESPÍR, 103 Tel. 339 63 32 Barna-14

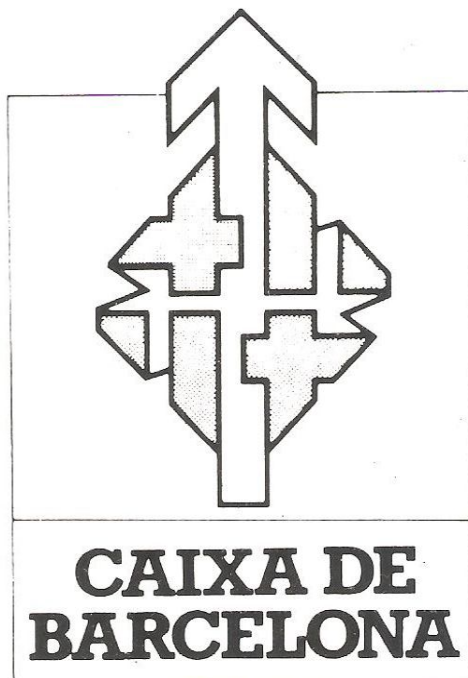

VENDA DE TELEVISORS
A COLOR, VIDEOS,
EQUIPS ALTA FIDELITAT
RADIOCASSETTES
CLUB VIDEO

Servei a domicili de Reparació TV al dia.

C/ Moianès 59 Telef. 223 36 70.

BARCELONA - 14

SANTS - Sants, 65-69 - Tif. 421 35 11
PLACA DEL CENTRE - Av. Madrid, 217 i Vallespir, 113 -
HOSTAFRANCS - Consell de Cent, 11 - Tif. 243 55 03
LA BORDETA - Badal, 90 - 92 - Tif. 331 26 47
GAYARRE - Gaiarre, 15 - 17 - Tif. 422 35 72
OLZINELLES - Olzinelles, 10 - 12 - Tif. 422 36 27

BARCELONA - 28

BADAL - Brasil, 7 - 11 - Tif. 339 83 39
AVGDA. DE MADRID - Av. de Madrid, 9 - Tif. 333 18 16
SUGRANES - Sant Frederic, 1 - 3 - Tif. 422 39 72
SANTA TECLA - Av. Madrid, 92 - Tif. 339 83 14
CAN MANTEGA - Violant d'Hongria, 100 - Tif. 339 44 23
GALILEO - Galileo, 54 - 58 - Tif. 330 51 04